

Denumire oficială	TITU MAIORESCU
Categorie	Bust
Localizare	44°26'12.5"N 26°05'21.2"E
	Grădina Cișmigiu(Rotonda Scriitorilor)
	Parc
Edificare	Ioan C. Dimitriu (Dumitriu) - Bârlad
	Sculptor
Anul realizării	
Anul amplasării	1943
Anul reabilitării	
Cod LMI	B-III-m-B-20040
Cod DGAPMFP	1033
Tip de proprietate	Disp. Primar General nr. 1685/1999
Stare de conservare	bust - murdărie și atac biologic soclu - atac biologic, scurgeri de murdărie;

Descriere tehnică

Dimensiuni: statuie: 0.9 m, soclu: 2,40 m

Material: statuie: marmură de Rușchița, soclu: piatră de Câmpulung

Pe fațada soclului este inscripționat:TITU MAIORESCU 1840-1917

Despre autor

Bustul a fost realizat de Ioan C. Dimitriu (17 mai 1890, Bârlad – 1964), sculptor român. A studiat la Școala de Belle Arte din București cu maeștrii Dimitrie Paciurea și Frederic Storck. Între 1913 și 1914 a studiat la Academia Julian din Paris. S-a afirmat ca autor de monumente dedicate eroilor din Primul Război Mondial, dar și prin numeroase busturi ale unor personalități ale științei și culturii românești. A avut numeroase expoziții personale în București, dar și participări la expoziții colective. A expus la Salonul Oficial din Paris în 1914. A fost distins în 1911 cu Premiul Salonului Oficial și în 1943 cu Premiul Ministerului Artelor.

Ambientale

2 spoturi încastrate în față

Istoric/poveste

Statuia îl reprezintă pe Titu Liviu Maiorescu (15 februarie 1840, Craiova – 18 iunie 1917, București) critic literar, filosof, eseist și politician român. Între 1851 și 1856 a studiat la Academia Tereziană din Viena pe care a absolvit-o ca șef de promoție. După un an de studii la Berlin, obține doctoratul „magna cum laude” la Giessen și după încă un an de studii licența în litere și filosofie la Sorbona. În 1861 îi apare la Berlin lucrarea de filosofie „Considerații filosofice pe înțelesul tuturor”. În 1862 devine profesor la Universitatea din Iași, iar din 1863 i s-a încredințat cursul de istorie al Universității, fiind ales rector pe o perioadă de patru ani. Împreună cu P.P. Carp, Negruzzi și Vasile Pogor a înființat „Junimea”, iar în 1867 a înființat revista „Convorbiri literare” și a fost ales membru fondator al Academiei Române. A elaborat teoria sociologică a „formelor fără fond”, care a stat la baza junimismului. politic și „piatra de temelie” pe care s-au construit operele lui Mihai Eminescu, Ion Creangă, Ion Luca Caragiale și Ioan Slavici.

În 1912 a fost numit Ministru al justiției pentru ca un an mai târziu să devină Prim-ministru și Ministru de externe, calitate în care prezidează conferința de pace de la București în urma războiului balcanic.

Atunci când a fost inaugurat Rondul Roman în 1943, cu siguranță că atât primarul Bucureștiului, Ion Rășcanu, cât și inițiatorul proiectului, filozoful Ion Petrovici, secretar de stat la Ministerul Culturii și Cultelor, și-au dorit ca acest cerc perfect din mijlocul Bucureștiului să fie - nu doar un loc de relaxare, dar și un spațiu al admirației față de frumos și față de cultură, un Pantheon al statuilor marilor oameni ai României.

Dacă astăzi, am face un exercițiu de imaginație și am privi de undeva de sus grădina Cișmigiului, am vedea că Rotonda Scriitorilor seamănă izbitor cu amprenta arheologică a unui templu antic.

Douăsprezece coloane care marchează un cerc. Fără început, fără sfârșit și având cerul drept cupolă, un „conclav” de doisprezece apostoli ai culturii române, luptători cu pana și mărturisitori ai dragostei de România. Într-un astfel de templu, fără îndoială că Titu Maiorescu nu ar putea fi decât Pontifex Maximus.

Privindu-i chipul sobru, aproape sever, sculptat în marmură de Rușchița, de maestrul Ioan C. Dimitriu-Bârlad nu putem să nu ne gândim la ceremonialul de o stranie solemnitate, al conferințelor de la Junimea, unde „vorbitorul intra pe o ușă, deschisă și închisă de mâini nevăzute, rostea conferința fără nicio însemnare dinainte, timp de 55 de minute, apoi se retrăgea, înainte ca aplauzele să se sfârșească. Fracul era de rigoare, ca și masca de gravitate imperturbabilă”. (Nicolae Manolescu)

În 1864 a luat ființă Cenaclul Junimea, a cărei personalitate reprezentativă va fi Titu Maiorescu și în ședințele cărui aveau să strălucească aproape toate marile nume ale perioadei romantice ale literaturii române.

Nici pe Maiorescu scandalurile nu l-au ocolit. Între 1864 și 1865 a fost suspendat din învățământul universitar în urma calomniilor rivalilor săi politici. Era acuzat că în perioada în care a fost Director la Școala de fete din Iași ar fi avut un comportament imoral. În urma unor denunțuri că ar fi avut legături intime cu elevele Școlii Normale, Maiorescu a fost trimis în judecată în temeiul articolului 200 din Codul Penal al Moldovei: “functionarul care are o insarcinare si nu si-o indeplineste se va pedepsi cu globire la cutia milelor, iar nefiind in stare a plati globire, se va certa cu bataie”.

În urma procesului a fost demonstrată lipsa de fundament a acuzațiilor și Titu Maiorescu a fost reabilitat.

Ne-a rămas de la Titu Maiorescu celebra analiză a teoriei formelor fără fond: „forma fără fond nu numai că nu aduce nici un folos, dar este de-a dreptul stricăcioasă, fiindcă nimicește un mijloc puternic de cultură. Și, prin urmare, vom zice: este mai bine să nu facem o școală deloc decât să facem o școală rea, mai bine să nu facem o pinacotecă deloc decât să o facem lipsită de arta frumoasă; mai bine să nu facem deloc statutele, organizarea, membrii onorarii și neonorai ai unei asociațiuni decât să le facem fără ca spiritul propriu de asociere să se fi manifestat cu siguranță în persoanele ce o compun; mai bine să nu facem deloc academii, cu secțiunile lor, cu ședințele solemne, cu discursurile de recepțiune, cu anele pentru elaborate decât să le facem toate aceste fără maturitatea științifică ce singură le dă rațiunea de a fi”.